

Undergang eller overgang?

- En prædiken og en bøn i en corona-tid

v. sognepræst Ole Raakjær

Nogle af de tekster fra Det Nye Testamente, der prædikes over i landets kirke i november og december er i bogstavelig forstand mørke og handler om dommedag og undergang. Evangelisten Lukas tegner f.eks. tiden op mod dommedag i dystre og uhyggelige billeder. Der skal være kaos, flugt og trængsler. Alverden opløses og går under. Alt det sker, som vi frygter. Der er ingen tryghed. Alt hjemligt og kendt falder og forsvinder. Håbløshed og modløshed råder.

Mon ikke det netop er sådan, mennesker over oplever det i denne corona-tid. Nogen så måske forleden den hjerteskrærende og oprørende TV-udsendelse fra Kina, hvordan myndighederne svejser døre og lader mennesker dø. For mange har Corona-virusset været årsag til deres verdens undergang

Normalt er vi danskere forskånet for både krige, tsunamier, tyfoner, orkaner og jordskælv. I den forstand hører vi til nogen af de meste privilegerede mennesker i verden. Men Corona-virus skelner ikke mellem rige og fattige, sorte og hvide, unge og gamle, så på den måde kan det føles som om også vores verden – eller i hvert fald noget af den – går under. Vi kan også opleve det som en slags "dommedag".

Verden kan gå under på så mange måder. Og når det sker, bliver grænser pludselig tydelige. Porte smækkes i og alle muligheder synes at være brugt op. Alt det, man havde troet stod urokkeligt fast, viste sig at være usikkert og vaklende, og det skaber utryghed og angst. Og som enhver ved, der på sin egen krop har erfaret, at deres verden på den ene eller den anden måde er gået under, kalder det altid på selvransagelse: Hvad brugte jeg egentlig mit liv på? Var det nu det rigtige? Hvad fyldte jeg det med? Pjattede jeg tiden væk på ingenting eller udnyttede jeg de midler, jeg havde fået betroet? Brugte jeg muligheden for at være sammen med dem, jeg holdt af og som virkelig betød noget for mig, eller havde jeg for travlt med alle mulige andre gøremål?

At stille sig selv de spørgsmål, er det ikke netop det "dommedag" eller krise betyder? Ordet krise er egentlig græsk og betyder "dom" eller "afgørelse", for i krisen er der altid begge dele. Corona-krisen tvinger mig til se tilbage på mit liv; hvad jeg har gjort; hvordan har jeg levet og dermed også på, hvad jeg gjorde forkert, eller hvor jeg svigtede og ikke slog til. Men krisen tvinger mig også til afgørelse, til at jeg bestemmer mig for, hvordan jeg nu - under de ændrede omstændigheder - vil leve

mit liv. Evangeliets budskab er, at netop der i krisen, når det føles som om jorden går under, er Gud til stede. Ikke som den strenge dommer, der forlænger min egen fordømmelse af mig selv ud i evighedernes evighed, men som den, der "lærer mig at se, at mit liv er til at le og græde over", som det hedder i en ny salme.

I det allersidste mærkelige skrift i Det nye Testamente, i Johannes Åbenbaring, som handler om de sidste tider, hedder det:

Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere... Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige:

Nu er Guds bolig hos menneskene,
han vil bo hos dem,
og de skal være hans folk,
og Gud vil selv være hos dem.

Han vil tørre hver tåre af deres øjne,
og døden skal ikke være mere,
ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet.

Den dag kampen er ende, så skal Menneskesønnen, så skal Jesus komme på himlens skyer med magt og herlighed. Og han skal komme, som han kom den første gang, da han bøjede sig ned over denne jord med al dens nød og pine, sorg og savn. Han skal komme, som han kom til krybben og stalden julenat. Til afsløring af det onde i os og omkring os. Og til glæde og nyt liv for alle os, der lever i mørkets og dødens skygge.

Der er hele tiden mennesker, som vil tyde tidens tegn, og på den baggrund tror at kunne konkludere, at jordens undergang, at dommedag er nær. Men alle disse falske og forskrækkede dommedagsprofeter er der ikke plads i det liv, hvor vi ser os selv som omsluttet af Gud - både forfra og bagfra. Vi lever og dør her en kort tid på jorden, men vi er, som vi hører det hver gang et lille barn bliver døbt, genfødte til et evigt liv, undergangen bliver til overgangen. For Kristus er Herre. Det er ikke nattens mørke, men morgenes lys, der er foran os. "Døden er opslugt og besejret", som Paulus siger det et sted.

Og det tegn, vi har fået at holde os til, er korsets tegn, og det er skrevet på enhver af os. Guds fingre slog nemlig kors for vort ansigt og vort bryst, den dag vi blev døbt. Og det tegn kan aldrig slettes ud. Og det betyder, at Gud har set os og fundet os gode nok. Derfor behøver vi ikke at være bange. Vi kender ikke dagen eller timen. Og vi skal heller ikke kende den. Derfor kan vi roligt leve. Elske og binde os til livet.

Og til den Gud, der har magten bag vort liv. I evighed. Når vi engang skal slutte vores liv, er det ikke undergang men overgang. Så er der ny himmel og en ny jord, hvor Han vil tørre hver tåre af vores øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet.

Amen

Gud,

Vi takker dig,

fordi du aldrig lader os stikken i undergangens time.

Giv os håb, når alt ser sort ud.

Vis os en udvej, der hvor vi ingen kan se,

og lad os mærke, at du er til at redde og frelse.

Lad ikke nogen friste os til at tro,

at du er det ondes ophav,

men giv os øjne, så vi trods alt,

hvad der kan gå os imod

kan se din herlighed i det store som i det små.

Tilgiv os det, vi har gjort forkert

og det, vi slet ikke gjorde.

Giv os tillid til, at ingenting vi kan gøre eller tænke

kan skille os fra din kærlighed

og hjælp at tro på, at vi altid har et hjem hos dig.

Velsign os alle og giv os nåde, fred og frihed til at leve vort liv i din Ånd.

Amen